

Молодий Комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання VI.
№ 34 (541)

Середа, 21 березня 1962 р.

Ціна 2 коп.

ПОВІДОМЛЕННЯ

Центральної виборчої комісії по виборах до Верховної Ради СРСР

В неділю, 18 березня 1962 року, проводились вибори до Верховної Ради СРСР шостого скликання. Голосування почалося всюди о 6 годині ранку і закінчилося о 12 годині ночі за місцевим часом.

Вибори до Верховної Ради СРСР пройшли в обстановці великого патріотичного піднесення при високій політичній активності населення, викликаній історичними рішеннями ХХІІ з'їзду КПРС.

Для проведення виборів до Верховної Ради СРСР було утворено 1.443 виборчих округи, в тому числі 791 виборчий округ по виборах до Ради Союзу і 652 виборчих округи по виборах до Ради Національностей. Порівняно з виборами до Верховної Ради СРСР п'ятого скликання число виборчих округів збільшилося на 65, з них на 53 округи по виборах до Ради Союзу і на 12 округів по виборах до Ради Національностей.

На підставі попередніх даних, які надійшли від усіх окружних виборчих комісій, Центральна виборча комісія встановила, що у виборах взяло участь 139.947.206 виборців, або 99,95 процента виборців, включених до списків.

За кандидатів у депутати Верховної Ради СРСР голосувало у виборчих округах по виборах до Ради Союзу 99,43 процента та у виборчих округах по виборах до Ради Національностей 99,14 процента виборців, які взяли участь у виборах.

Вибори відбулися в усіх виборчих округах. Остаточні підсумки виборів і список депутатів, обраних до Верховної Ради СРСР, Центральна виборча комісія опублікує 21 березня 1962 року.

ЦЕНТРАЛЬНА ВИБОРЧА КОМІСІЯ ПО ВИБОРАХ ДО ВЕРХОВНОЇ РАДИ СРСР.

19 березня 1962 року.

ВПЕРШЕ З ВИБОРЧИМ БЮЛЕТНЕМ

ОКОЛИЦЯ міста. Тут вперше нові багатопверхові будинки, підприємства. І ось на виборчу дільницю № 182/690, що в будинку радпартшколи, прийшли молоді і літні виборці. Прийшли, задоволені відкриття дільниці, студенти кооперативного технікуму. Вони радісно схвилювані. Багато з них голосуватимуть вперше.

Коли я слухав промову М. С. Хрушова перед виборцями Калінінської виборчої дільниці міста Москви, — говорить відмінник навчання Валерій Анцібор, — я ніби теж був там

присутній і разом з москвичами поділяв ту радість, яку викликали полум'яні слова про наше сьогодні і ще прекрасніше завтра. — 57 років я працюю, — каже один з найстаріших виборців Сергій Олексійович Пузенкін, — звертаючись до молоді, — але ще ніколи наш народ, особисто я, не були такими щасливими. Як хочеться жити і працювати, щоб швидше наблизитись до заповітного биками вимріяного комуністичного суспільства.

...Шість годин. Голова виборчої дільниці поздоровляє присутніх з святом і запрошує виконати громадянський обов'язок.

Один за одним опускають бюлетені робітниця Валентина Підгорна, студенти Ліда Зіора, Валентина Титова... Всі вони помітно хвилюються. Та й хіба можна бути спокійним, коли голосуєш вперше?!

Г. ПОЙЧЕНКО.

Людмила ЯРОВЕНКО, кетельниця панчішної фабрики.

В МЕНЕ СВЯТО ПОДВІЙНЕ!

Для всіх минула неділя — день виборів до Верховної Ради СРСР — була великим святом. Для мене ж, як сказала, воно подвійне. Адже я вперше голосувала. З нашої країни повновладним господарем є народ і до управління державою він признає своїх обраних. Отже, з пам'ятного дня 18 березня 1962 року вони і мої обранці.

Я добре знаю життя Федора Гнатюка Мартинюка і Олександра Васильовича Гіталова. Їх невтомна діяльність на благо народу є яскравим прикладом для молодих, і ми прагнемо та-

кож принести якнайбільше користі рідній Батьківщині. Наша бригада комуністичної праці невпинно нарощує темпи випуску продукції, виробничі завдання колектив виконує в середньому на 105 процентів. Тому з великою радістю віддала свій голос за найдостойніших, за тих, хто стане біля керма держави.

ЗГУРТОВАНО

СВЯТКОВИЙ вигляд мали класи Бережинської восьмирічної школи вісімнадцятого березня. Тут знаходилась виборча дільниця. Більше п'ятдесяти виборців зібралось сюди на шосту годину ранку. Голова дільничної комісії В. А. Шапля вітає трудівників з святом і запрошує їх виконати почесний обов'язок — віддати свої голоси за вірних синів народу — кандидатів у депутати до Верховної Ради СРСР Ф. Г. Мартинюка і О. В. Гіталова. Першими голосують вісімнадцятирічні комсомолки Жанна Дремлюга, Галина Савкунова та пенсіонер Гнат Мазурцов. Рівно об одинадцятій годині дня всі виборці проголосували.

В. БОНДАР, с. Бережинка, Кіровоградський район.

ЗАВТРА В КИЄВІ ВІДКРИЄТЬСЯ ХІХ З'їзд КОМСОМОЛУ УКРАЇНИ

На заклик партії

ДВІ СТРУНКИ дівчини впевнено переступили поріг Олександрійського міського комітету комсомолу. — Андрію Максимовичу, звернулася одна з них до секретаря міськкому т. Гон-

чара, — маємо бажання поїхати в колгосп.

— Молодці, дівчата! Куди ж саме ви бажаєте?

— Туди, де ми потрібні. Це комсомолки Олександрійського рудоремонтного заводу Ганна Чередишченко і Ніна Панченко.

— Якщо партія кличе нас на село, — говорить Ніна, — то і ми з подругою їдемо. Ганні, як кажуть, і карти в руки, адже вона — заочниця Дніпропетровського сільськогосподарського інституту. А я хоч і не маю спеціальності сільськогосподарської, та знаю, і для мене там робота знайдеться.

На заклик партії відгукнулася і робітниця Олександрійського таксомоторного парку Михайло Солошенко. Він уже одержав комсомольську путівку і направляється на роботу в Долинський район.

В. БОНДАРЕНКО, наш позаштатний кореспондент.

За справу беруться комсомольці

В НАШОМУ колгоспі всі знають Василя Пономаря. Хлопець очолює комсомольсько-молодінку ланку, члени якої зобов'язалися на 50 гектарах виростити по 50 центнерів качанистої з гектара.

Комсомольці підготували до сівби техніку, вивозять добрива. На ділянку вже вивезено понад тисячу тонн перегною. Шофери І. Чорнопал, М. Узлов, А. Антоненко роблять за день 10—15 ходок. Наполегливо працюють члени ланки В. Барабаш, Н. Пишна, М. М'яковський, Ю. Брусник, В. Лещенко та інші. Вони знають — від їх завзяття залежить успіх майбутнього врожаю.

А. КОВАЛЕНКО,

Колгосп імені 40-річчя Жовтня Петрівського району.

Котлован готовий!

НОВУ машину — екскаватор «Ленинградець-302» довірили комсомольцю Толі Яшникову. На дільничі спеціалізованих робіт обласного будівельного тресту хлопця знають як хорошого виробничника, справжнього майстра своєї справи. Особливо прославився молодий виробничник на укладанні бетонних перекриттів. Виконував він ці роботи в Олександрівці, Знам'яні, Бобринці і Рівному, де споруджувались жилі будинки, школи тощо.

Недавно Толію послали в Кіровоградський мікрора-

йон прокладати траншеї і рити котловани для будівництва нових жилих приміщень. Анатолій переставив стрілу екскаватора, причепив кіші і почав копати траншеї. А Яшников взяв зобов'язання: до дня відкриття ХІХ з'їзду комсомолу України закінчити котлован під 36-квартирний будинок. Юнакові потрібно було виїняти майже тисячу кубометрів ґрунту. Комсомолец Анатолій Яшников успішно виконав зобов'язання: котлован готовий!

В. ЛЮНЕНКО.

ДІВЧАТ цієї бригади знають не лише на Кіровоградщині. Бригада свердловальниць Альбіни Кравцової з 3-го механоскладального цеху заводу «Червона зірка» удостоєна звання кращого молодіжного колективу республіки.

Ця комсомольсько-молодіжна бригада виступила ініціатором змагання за право називатись комуністичним колективом імені ХХІІ з'їзду партії і першою виборола це почесне звання.

З гідністю несуть його молоді свердловальниці — що не день, то кращими стають їх успіхи. Працюють за єдиним нарядом, кожна з них має суміжну професію, освоїла всі 14 операцій.

Трудовими перемогами зустріли вони і ХІХ з'їзд комсомолу України. Середньомісячний показник виконання плану за минулий рік тут становить 144,5 процента. Свердловальниці невпинно підвищують продуктивність своєї праці. У січні, наприклад, вона зросла на 9 процентів проти попереднього місяця, а у лютому — на 4,5 процента проти січня. Вже 15 березня передова бригада підприємства виконала квартальний план на 101,8 процента. Про це і розкаже на з'їзді комсомолу вожак комуністичної бригади, делегатка з Кіровоградщини А. Кравцова.

На знімку (зліва направо): Валентина СНИГУРЕНКО, Людмила ТАРАНЮК, Тіна БУБЛИК, Альбіна КРАВЦОВА, Віра ЧЕКАН, Ніна ЧЕРЕВАШКО, Ніна МАГЛЮВАНА, Ліза ФІЛОНЕНКО.

РІЗНО буває у людей. Один ще мало не з пелюшок мріє стати лікарем і приголомшити світ чимось таким, незвичайним. Тим, що подвигом зветься. А інший ні про що не думає, росте помаленьку, росте цілісних двадцять, а то й двадцять п'ять років, працює і раптом... його портрет в газеті. За високе доярське мистецтво.

Різно буває в людей. Борис, наприклад, ще не вчинив ніякого подвигу, проте, в селі його зовуть героїстичним хлопцем. І дід Махтей — колгоспний сторож — божить-ся-кляне-ся, що Борис, ще проживаючи в колосці, був причарований залізничками. Забавками, звичайно. А втім, колосковий період Борис пам'ятає досить смутно. Зате потім...

ДО ДЕВ'ЯТИ РОКІВ

ЗРОСТАВ собі безтурботно. Ганяв з однолітками по вулиці. «Паслися» на пасльоні і в садках. Грали у Чапай і Щорса. Одного разу Борис опинився у «ворожому» таборі. Як і належить, Чапай — сусідський Петко, палаючи ненавистю до «білих» у гарячі розквасив Борисові носа.

Був плач. Були сльози. Потім порішив, що ніколи в житті не примкне до ворогів. В червоних хоч і

випадало терпіти, але за справедливу справу.

ДО ТРИНАДЦЯТИ РОКІВ

ПІШОВ у школу. Гордився. Приносив додому п'ятірки. Мати глядила по голові і наставляла: «Вчись, синок. Хоч один в нашій сім'ї будеш освіченим, інтелігентним. Може інженером станеш. Не дай бог, захраєнеш в колгоспі — світу білого не побачиш».

Це було в ті часи, коли господареві легше було зрубати яблуню, аніж сплатити за неї податок.

І Борис вчився. Після уроків бігав у поле. Збирав там приморожену картоплю. Страшенно смачні з неї оладки. І солодкі. Цукру не треба.

ДО ШІСТНАДЦЯТИ РОКІВ

ПОЧАТКОВУ науку пізнав. А далі довелось звільнити від книжок полотно сумку під борошно. Під те, яке заробив у колгоспі за літо.

П'ятий клас не «усміхався». По-перше, семирічна школа аж у Новій Празі. Пішака туди не розгонили.

— далеченько. А персонального транспорту не було. Тоді на всю артіль було лише дві старенькі «персональні» півторатонки.

По-друге, вдома шість братиків і сестер. Допомога необхідна.

Отож і захряє Борис у колгоспі. Працював ізловим. Потім оволодів суміжною професією пастуха. Коли на току робочої сили забракло, взяли, щоб перелопачував зерно.

Широкого профілю колгоспник Борис був. Навіть за обліковця на фермі справлявся. Треба сказати, що тоді на цій посаді спостерігалась велика плинність. На перший погляд, нічого складного там і немає — сумлінно слинь олівця та виводь у зошиті за корючки — кількість надоеного молока. Але так виходило, що один обліковець занадто старанно вимальовував у зошиті, а олівця не дослинював. Дивись, одна десята вивітрилась. Інший переслинював олівця і малював натхненно. Одна десята, наче з повітря прибавлялась. Водяниста десята. Копнувшись — серйозні симптоми шахрайства і окоманлювання.

Борис настановили поправити це діло. Старався, совість на фермі поселив.

ДО ДЕВ'ЯТНАДЦЯТИ РОКІВ

ЯК НА СУЧАСНІ темпи, дід Махтей помилився не набагато — на 16 років. А Борис вже второпав, що будь-яка професія почесна і любя, але й найлюбша та, яка душу і серце бунтує. Доля відважила йому неабияку цікавість до трактора. Трактористам у колгоспі — честь. А ще в ті роки, так іменниками ходили. І швидко замало стало їх для колгоспу.

Правління склало список тих, кого послати в школу механізаторів. До неї потрапив і Борис.

Успішно освоїв трактора Принаймні, так заявили члени екзаменаційної комісії. А втім, про успішність краще судити з того, як швидко в'язатиме рілля, як вправно впише зерно в ґрунт. Тут своя каліграфія. А поки що Борис з ранку до вечора доставляв на поле оту «запоруку врожаю» — гній. А ввечері брався за книжку — в селі ввечерню школу відкрили.

1. Минуле краще не згадувати

ДО СТАРОЇ вчительки-пенсіонерки Євдокії Тимофіївни Колісник часто навідується гості. Приходять юні тимуровці Кетрисанівської середньої школи, де вона пропрацювала понад 40 років. Приходять шанувати свою першу вчительку колгоспники і робітники, студенти, рідні і знайомі.

І як завжди, Євдокія Тимофіївна подякує за відвідини. А потім поскаржиться:

— Шкодою, що надто рано народилася. Життя стрімко йде вперед, скільки цікавого і захоплюючого починається, а я... Хочеться ще прожити років двадцять, щоб побачити на власні очі, як омріяний у віках комунізм повновладним господарем йтиме по землі нашої...

І в котрий вже раз Євдокія Тимофіївна на просьбу відвідувачів розповідає про минуле села. А згадати є про що, адже скільки історичних подій пронеслося повз неї, учасником скількох вона була!

— Краще не споминати, мої юні друзі, того проклятого минулого. Раніше села тут не було. Була невеличка слобідка. Два десятки хатин між теперішньою Барвівкою і Отрадною Долиною. Належали ці володіння поміщика Гладкій, чоловік якої майже не виїжджав із Парижа. Коли поміщика видавала свою дочку заміж за якогось афериста Снацького, в придане віддала це володіння з усім «рухомим і нерухомим» майном. Поїхали люди, кинувши поселення, та згодом довелось батракам повернутися. Панська воля. Та повертатись, власне, не було куди. Халупи повалились, а хутір поріс чортополохом. Тоді й осіли перші поселенці на місці теперішньої Кетрисанівки.

Євдокія Тимофіївна пам'ятає те село. На північному схилі ріки Громоклей тувилася ряд халупок. В селі ані деревця, славилась Кетрисанівка тим, що через неї проходив битий чумацький шлях. Високі куполи церкви були видні всім округі.

В трьох шинках пропивали свої скудні заробітки селяни, в сивусі топили горе і нужду. В трьохкласній церковно-парафіяльній школі вчилися десятків два-три дітей багатіїв. У цій школі навчалась майже третина всіх школярів, що були тоді на території теперішнього Бобринецького району. Вчителював тут відставний солдат. Дні невеличкі класні кімнати в селянській хаті були обклеєні картинками на біблійські сюжети. Біда та горе були надовго прописані в тодішній Кетрисанівці. Така була панська воля. А викуп на волю, хто прагнув до неї, оплачували аж до самої революції.

...І ось я йду вулицями цього села. В Кетрисанівці розташована центральна садиба колгоспу імені 40-річчя Жовтня. Снують всюди вантажні і легкові автомобілі. На центральній вулиці села в гушавині дерев добротні будинки. Великий сільунівермаг, дільнична лікарня, відділення зв'язку, відділення районного об'єднання «Сільгосптехніка», середня школа, магазини, а серед них книжковий, великий і світлий клуб, бібліотека, дитячі ясла, майстерня побутового обслуговування, аптека...

В селі виникають нові вулиці. Споруджуються, як правило, будинки міського типу.

Це лише, так би мовити, зовнішнє обличчя одного з п'яти сіл колгоспу. А скільки нового з'явилося у свідомості людей, у їх взаємовідносинах. Паростки нового, комуністичного з'являються всюди, де трудяться вільні радянські люди.

2. Оселя радості і щастя

ЯКЩО говорити коротко, то можна сказати, що наші колгоспники вже наполовину живуть в комунізмі, — посміхається голова колгоспу Олександр Федорович Пипко.

— Я не говоритиму про ріст свідомості людей. Це ви й самі помітите на кожному кроці — продовжує голова колгоспу. — Я назву лише деякі цифри, які говорять самі за себе. В 1961 році колгоспники одержали додаткової оплати на суму, що становить майже

В КОМУНІСТИЧНЕ МАЙБУТТЯ

третину доходів, які мав колгосп в 1956 році. З цього можете судити і про темпи розвитку нашого господарства.

Лише в минулому році електрики від колгоспної електростанції проклали понад 30 кілометрів електроліній в селах артілі. Радіо і електрика міцно ввійшли в побут колгоспників. Крім цього, ми почали забезпечувати сільських трудівників і водою. Водопровід вже прокладено по головній вулиці Ново-Олександрівки. Користуються ним колгоспники безкоштовно.

Члени сільгоспартії одержують оплачувані відпустки, а престарілі — пенсії, користуються безплатно послугами колгоспного транспорту. В кожному з п'яти сіл є дитячі ясла, незабаром буде і дитсадок, який працюватиме цілодобово. Приміщення для нього вже є, закуплено меблі, іграшки тощо — всього на три тисячі карбованців. Потрібно лише підібрати кадри медпрацівників.

Для задоволення культурних потреб колгоспників артіль передплачує газет, журналів та різної періодичної літератури на суму 1200 карбованців.

Культура і добробут колгоспників зростає незрівняно. Артіль допомагає забудовникам, а їх буває щороку десятки. Нові будинки — це оселі радості, щастя, заможного життя. В них — мотоцикли, радіоприймачі, швейні машини, фотоапарати, пральні машини і т. д. Ось так і живуть кетрисанівці.

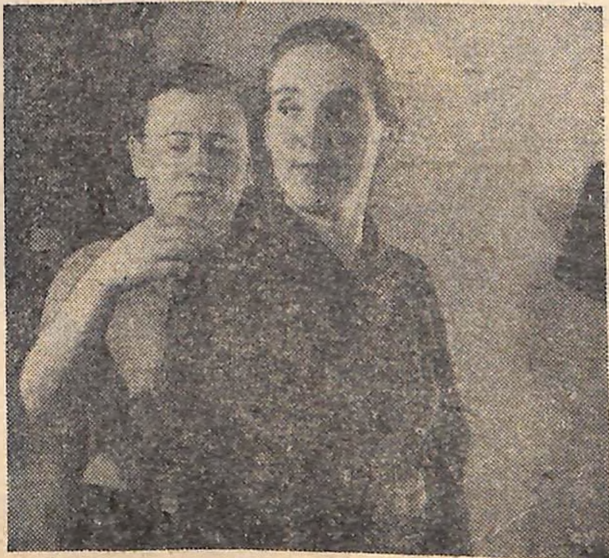
Це вони сказали ще під час обговорення нової Програми партії:

— Минуть роки і ми побудуємо комунізм! Бо в наших руках чітко розроблений партією план дій.

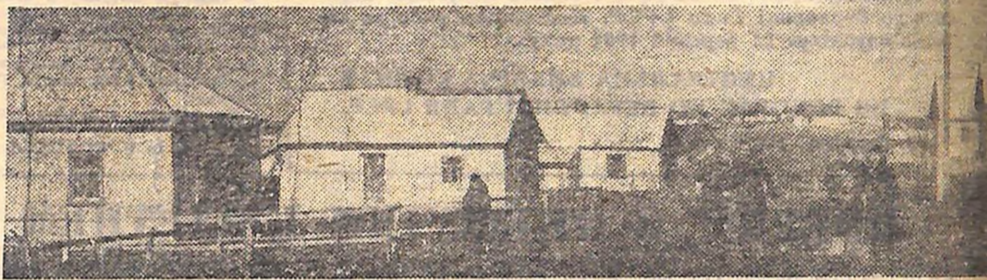
3. Комунізм і труд невіддільні

СЛУХАЧА теоретичного семінару по вивченню економіки соціалістичного сільського господарства, молодого колгоспника Андрія Матюшенка колгоспна парторганізація направила агітатором на ферму другої комплексної бригади. Тут він і проводить бесіди по матеріалах XXII з'їзду КПРС, тут тваринники вивчають найбільш цінний документ — Програму партії.

— Звичайно, до комунізму ми б прийшли раніше,

Комітет побутового обслуговування прийшла пошити надія сьмнарка Надія Путієнко. Майстер Ніна Зима змінає мірку.

коли б у нас не було дармоїдів. А то дехто лише відлежується вдома і дивиться, що б поцупити з колгоспу, — сказала якась на занятті комсомолка Марія Пасталатій, яка прийшла на ферму з атестатом зрілості.

І зав'язалася невимушена розмова в колі доярок про прийдешнє завтра, про моральний кодекс. Перепало тоді недбалім дояркам, фуражирам.

— На фермі даємо коровам неподрібнену соломку, дехто і до роботи несумлінно ставиться. І не дивно, що ферма наша відстає, — заговорила молода доярка Галина Буденко.

— А що ми можемо зробити, коли наш бригадир Геловатенко абияк ставиться до роботи, — промовила котрась із старіших доярок.

— Як то що? — не стерпіла Галя, — молоко в ваших руках. А до бригадира, коли дружно всім колективом візьмемось — не такий буде.

«Жарко» було Геловатенку ввечері того дня, коли він забіг на ферму.

— Гірше, ніж на парткомі, — чував він потилицю. Проійшло небагато часу, і Андрій Матюшенко доповідав партійному комітету про зміни на фермі: корми подрібнюються, колектив доярок вийшов на перше місце в соціалістичному змаганні ферм, зміцніла віра колективу в свої сили.

4. Життя вимагає

ЧУДОВИЙ механізатор, майстер на всі руки, — говорять про Дмитра Цибику в правлітті колгоспу. І це справді так. З дитинства тягнувся він до техніки.

Жадоба до роботи, дружельюність, — ось основні риси характеру механізатора. Це він організував роботу лафетів груповим методом і водночас керував роботою всіх агрегатів, допомагав ще недосвідченим механізаторам. Це він, переобладнавши свого «СК-3», зібрав механізм тари гороху, зднаувавши цим самим механізаторів сусідніх артілей. Комсомольці-механізатори Олександр Рудь, Володимир Вороневич, Олександр Рудий не раз одержували корисні поради і практичну допомогу від Дмитра.

Зараз Д. Цибик працює слюсарем в колгоспному автотаражі. При потребі Дмитро може замінити будь-якого з шоферів, бо ж він має і права на воління автотарашини.

У сім'ї Дмитра — дружина і дві доньки. Років два тому спорудили новий будинок міського типу. Щомісячний бюджет сім'ї становить 120 карбованців. В останні роки сім'я придбала мотоцикл, швейну машину, радіо. Мир і злагода панують в домі Цибики.

І неспокій, звичайно. Дмитро Цибик закінчив лише семирічку, і ось тепер вирішив закінчити десять класів а згодом і технікум. Директор Кетрисанівської школи Ф. П. Зап'яченко говорить, що Дмитро найкращий учень дев'ятого класу ввечерньої школи.

— Ну, навіщо тобі, Дмитре, та наука? — буває запитують його люди старшого віку. — Є спеціальність, добре заробляєш, пожити б тільки...

Та життя в розумінні Дмитра це не лише ситий обід і гарний одяг. Це, перш за все, боротьба з труднощами, це крутий шлях вгору. То ж чи міг Дмитро

ДО ДВАДЦЯТИ ВОСЬМИ РОКІВ

СЕКРЕТАР комсомольської організації колгоспу.

Очолою механізовану комсомольсько-молодіжну ланку кукурудзозоводів.

Взялись виростити на сто двадцяти гектарах королеву полів. А щоб вона стала справжньою королевою, довелось бути й справжньою негмавною нянькою, в якій чимале гроно турбот. Грунт добре гноєм змастили, мінеральними добривами перетрусили. Засіяли. Геть усі рецепти агротехніки застосовували. Незабаром і зелені промічки стебел провізались на поверхню.

Працювали члени ланки завзято, і вимірялась ця завзятість майже 50 центнерами сухого зерна кукурудзи з кожного гектара. Отак — нічого героїчного, а просто трудові будні. Але члени ланки лишилися незадоволеними. Бачили, що здатні на вагомий успіх, до того ж певного вміння набули. Отож і вирішили цього року вибороти не менше 75 центнерів зерна кукурудзи на кожному з

17 жовтня в день відкриття XXII з'їзду КПРС перший секретар Новопраського райкому партії т. Насонов вручає Борисові квиток кандидата в члени ленинської Комуністичної партії. Рідко в житті трапляється одразу два свята.

Борис Колісник — шанований юнак в артілі імені Калініна. А повагу уможливив неспокій — повнокровний, щедроджерельний. Про це говорять і члени ланки Галина Жолуб, Валентина Карета, Іван Дінець, Іван Шевченко та інші, і секретар партійної організації Василь Микитович Кульбашний, і колгоспники. Вони з радістю зустріли вістку, що Бориса обрали делегатом XIX комсомольського з'їзду України.

Хай же і далі життя Бориса повниться перемогами, перемогами наших чудових буднів. Бо ними значиться естафета років, яку несе Б. Колісник, і, взагалі, кожна людина. І чим ближче обрії змужніння, тим соковитішими будуть плоди буття.

А. ЧУБЕНКО.

ХОРОШИЙ ПОЧАТОК

АФІША повідомляла, що в Палаці культури імені Жовтня відбудеться вечір дружби молодих робітників заводу і хліборобів підшефних колгоспів Кіровоградського району.

Серед присутніх можна було зустріти птахарку Любу Кичу і Валю Косолян із артілі імені Шевченка, тракториста Миколу Бордіяна, свинарку Ніну Пономаренко і телятницю Ларису Старову із артілі імені Чапаєва, тракториста Миколу Стелмаха, доярок Лиду Коваленко і Валентину Ярошенко, колгоспницю Галю Допринду із артілі імені XX з'їзду КПРС та інших.

Методист Палацу культури Марія Балашова запрошує присутніх до залу. Вечір відкрив секретар Кіровоградського райкому комсомолу Володимир Оводенко.

Після нього виступають роном артілі «Родина» Клара Коваленко, бригадир комплексної бригади колгоспу імені Боженка Любов Ткачук, точильниця ливарного цеху сірого чавуну Ніна Гоголкіна, секретар комсомольської організації артілі імені Чапаєва Віктор Барбанов, вожак заводської комсомолії Микола Малета.

Вони розповідали про до-

сягнуті успіхи, ділилися планами на майбутнє.

Потім відбувся концерт заводських аматорів. Гаряче аплодували глядачі співакам, танцюристам, декламаторам. Після концерту більшість, звичайно, поспішили до танцювального залу. Ну, а дехто залишився дивитися кінофільм.

Такий вечір проведено вперше. Комсомольські працівники заводу «Червона зірка» і Кіровоградського райкому комсомолу зробили хороший початок. Побажаємо ж їм великих успіхів в цьому.

В. КУЗЬМЕНКО.

Тематичний концерт

СТУДЕНТИ Кіровоградського педагогічного інституту недавно побували в Бобриньському училищі механізації сільського господарства, де виступили з концертом, присвяченим великому російському поету О. С. Пушкіну. До програми концерту були включені по-

етичні твори класика російської літератури, сцена з трагедії «Борис Годунов». Молоді кубинці, які навчаються в училищі, тепло зустріли виступи майбутніх педагогів.

І. ПРЯДУН, студент педінституту.

УЧИЛИЩЕ ОДЕРЖАЛО ЗАМОВЛЕННЯ

Учні Олександрійського технічного училища № 3 часто виконують термінові замовлення підприємств. Зараз, наприклад, трудяться над деталями, які замовив електромеханічний завод. Особливо старанно до практичних занять ставляться майбутні слюсарі восьмої групи, де старостою Іван Загородній, а май-

стром О. Х. Мельниченко. Відмінники навчання Микола Гижко, Володимир Литвин, Іван Яструб систематично перевищують змінні норми на 10—15 процентів.

В. ЯРІФА, учениця технічного училища № 3.

Пізніше за інших поверталися з ферми молоді доярки Паладій і Дорош. Зате задоволені: група корів доярки Білогай була подоєна.

Олена Білогай не була подругою для дівчат, ні. Просто її група корів розміщена поруч з їхніми. Не з'явилась на ферму Олена Білогай і ввечері, і наступного дня. Дівчата весь час доглядали групу. Робити їх ніхто не примушував, навіть ніхто не просив. Вони й слова не сказали обліковцеві, щоб він зарахував їх роботу, і навіть скоро забули про цей випадок. Дівчата просто виконали свій товариський обов'язок. Хоч і важко їм було, хоч і робота вдома. Просто тому, що у нас людина людній — друг, товариш і брат.

«Буденний факт», — скажете ви. Звичайно, буденний. Та зовні непримітний випадок, про який йшлося вище, як у краплині води відображає і свідомість товаришів і їх вболівання за загальне добро, і взаємовідносини людей.

Хіба в цьому випадку, що трапився на фермі першої комплексної бригади, не прояв того нового, комуністичного, у якого велике майбутнє.

7. Коли опускається вечір

КОЛИ опускається вечір, десятками електричних світлячків спалахують села колгоспу. На вулиці виходять люди. Настав час відпочинку. Ми зустрічаємось з Віктором Витяганцем і Надією Мунтян, що простують на лекцію. Андрій Піскун і Міла Рудь збираються в кіно. Ярина Швирід поспішає до початку кіносеансу обміняти книгу в бібліотеці. Володимир Рудь направляє у вечірню школу. Василь Максимович Попко і його дружина Віра Павлівна йдуть на репетицію драматичного гуртка. Молодь поспішає на танці...

Повертаються з ферми доярки. Обминаючи калюжі талої води, неквапливо прямує додому і конюх Володимир Бакал. Ще в обід вони домовились з дружи-

ною Лідю сьогоднішній вечір провести вдома. Приходимо й ми разом з Володимиром до його хати.

Найбільше радий поверненню батька з роботи двоюрічний Вітя. Побачивши татка, він дріботить своїми ніжками до порога. Ну і, звичайно, притисся на руки.

Поки Володимир бавився з сином, Ліда вже й на стіл подала. Вечеряють разом з батьком і матір'ю. Найбільш поважно за столом сидить маленький Віктор, і вся увага звернута до нього. По вечері хлопчик ховається за гардероб і дуже радий, що його шукають і не можуть знайти.

А коли Вітя вгамувався і заснув у колиці, Володимир підсідає до столу.

— Ну, що сьогодні приносила листиноша?

— Лише райгазету — відповідає мати. Батько оп в тій хаті читає.

Заходить старий з газетою в руках, і почалося обговорення новин. В цій селянській хаті обурюються з діяльності французьких «ультра», ведуть розмову про героїчну Кубу, посланці якої вчаться в Бобриньському училищі механізації, жадібно читають про новини науки, техніки, медицини.

КОМУНІЗМ став не мрією для колгоспників, а практичним завданням. Його риси повноплідно входять у життя, працю і побут сільських трудивників. Судить про це самі з цієї нашої розповіді про звичайну артіль і її чудових людей.

Віктор ПРОЦЕНКО, позаштатний кореспондент «Молодого комунара».

Бобриньський район.

На знімках: Кетрисанівська середня школа придбала на запрошення учнями в колгоспній групі духовий оркестр. На знімку вгорі — учні 5—7 класів виконують «Севастопольський вальс» К. Листова.

В центрі — учні подожженого для Федя Саленко і Оля Підбонька обідають в шкільній їдальні.

Внизу — в сім'ї колгоспника Бакал Володимир і Ліда Бакал з двоюрічним сином Вітою.

Фото В. КОВПАКА.

ТРУДЯЩІ КЕТРИСАНІВКИ КРОКУЮТЬ

Цибики, прочитавши Програми партії, залишатись таким, як був раніше? Ні.

А сам він на запитання: «Чому пішов вчитись?» відповідає коротко:

— Тому, що в цьому я відчув органічну необхідність. Саме життя вимагає...

Навчання, підвищення свого загальноосвітнього і культурного рівня стало потребою багатьох колгоспників: Анатолія Попка і Олександра Новицького, Петра Швиріда і Володимира Бондарчука. Люди зводять світлу будову комунізму, і готуються ввійти в неї всебічно розвиненими, високоосвіченими.

5. Три бажання Марти Бегарук

МАРТА Бегарук чотири роки тому закінчила Кетрисанівську середню школу і пішла працювати на ферму третьої комплексної бригади. Доглядала телят, доїла корів. Сумлінним ставленням до праці здобула вона авторитет і шану серед односельчан. З нового року Марті доручили вести облік молока на фермі.

Мова заходить про працю, життя, про мрії і бажання.

Якусь хвилину дівчина подумала, потім мовила:

— Перше моє бажання — це, щоб мир процвітав на землі, щоб ми могли спокійно жити й працювати, будувати комунізм, щоб ніякий підступний ворог не порушив наш спокій і не порушив мирної праці.

Друге моє бажання — це вчитись, підвищувати свій освітній рівень. Бо для будівництва комунізму потрібні не лише робочі руки, а й великі знання. Хочеться й мати мати вищу освіту, щоб краще працювати, приносити якнайбільше користі колгоспу, державі.

— А третє твоє бажання це, напевно, щоб доярки надоювали більше молока, — перебиваю я її.

— Ні. Тут бажати нічого. Я була дояркою і добре знаю, що молоко треба виробляти, а не бажати. Підвищення надоїв — справа рук доярок. Третє моє бажання, — Марта почервоніла, — бажання як і кожної дівчини, збудувати свою сім'ю, виховувати дітей.

І такі бажання не лише в Марті Бегарук, а майже у всіх, хто буде з нами комуністичне суспільство.

6. Випадок як випадок

ДОЯРКИ вже кінчали поратись, а Олені Білогай так і не було.

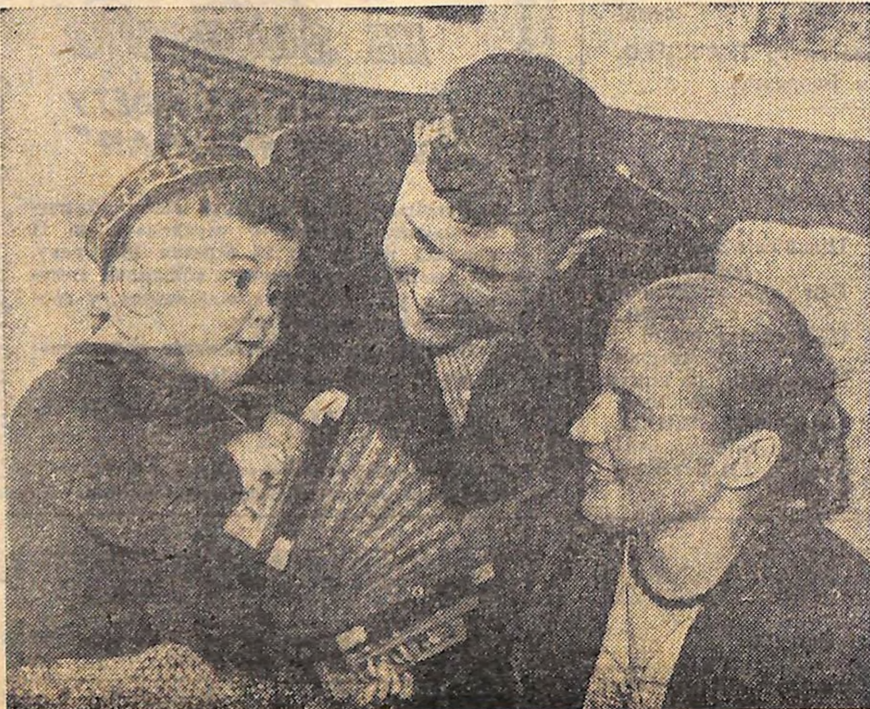
— Може дитина захворіла, — робила припущення Галина Паладій. — А може й сама занедужала.

— В тебе багато вдома роботи, Славо? — звернулася Галя до доярки Дорош.

— Хоч відбавляй, а що?

Треба Оленіних корів попорати і подоїти.

— Якщо треба, то подоємо. Що ж тут складного?

ГЕРОЙ ТВОРІВ — СУЧАСНИК

РЕДАКЦІЙНІ листи... Скільки їх приносять листовна шодня! Переглядаєш конверти з поміткою «На конкурс творчої молоді» і тепло робиться на душі. За перо беруться юнаки і дівчата заводів і фабрик, колгоспів і радгоспів, установ та шкіл області. І кожен з них прагне освітати велич наших сонячних днів, красу праці.

Днями відбулося засідання журі конкурсу, на якому підведено попередні підсумки турніру молодих літераторів Кіровоградщини за півтора місяці цього року. Відрадно є те, що за останній час особливо плідно працювали молоді поети Микола Пироженко та Георгій Шербина з с. Рівного, Валерій Гончаренко та Леонід Народовий з м. Кіровограда, Віталій Юречко з села Онуфривки та цілий ряд інших любителів віршованого слова. З перших же днів оголошення конкурсу на адресу редакції надіслали свої твори Микола Стоян, Микола Галиченко, Дмитро Дрозденко та Микола Сівак. За цей короткий час з дня оголошення конкурсу до редакції надійшло близько двохсот творів. Серед відомих імен з'явився ряд нових авторів: Борис Лаліменко з міста Знамянки, Володимир Ткаченко з міста Бобринця, Григорій Рибальченко з села Петрово. Обговорюючи рукописи, журі конкурсу відмітило, що молоді літератори і журналісти області ще мало приділяють уваги таким жанрам, як фейлетон, гумореска та репортаж. Не можна похвалитися і високохудожніми оповіданнями, нарисами про молодого сучасника.

Бурхливе, сповнене радощів життя, вирує довкола. Поруч з тобою, юний друже, трудяться тисячі чудових будівників прийдешнього завтра. І хіба ти маєш право мовчати! Краса душі людської — невечерна. Вона гідна найширшої пісні, найтеплішого слова оповіді.

Конкурс триває до 25 квітня цього року. Тож, творчих вершин, вічного неспокою вам, молоді поети, прозаїки і журналісти орденоносної Кіровоградщини!

Надіг зошитам

Дерева сяйвом
ранішим обліті,
В кімнаті промінь
зайчиком заграв...
«При комунізмі будемо
ми жити» —
У зошиті Івасик
написав.
Сидить малій, мудрує
над словами,
Уважно перечитує їх
знов.
Майнула тінь в садку
поміж квітками —
Із ферми батько снідати
прийшов.

Навстріч йому Івась:
— А прочитай-но,
Чи помилки в цім
реченні нема?..
— Тут вірно все, —
всміхнувся батько
схвально, —
Адже слова ці, синку,
сонцесяйні
Перевірала Партія
сама!
Володимир ТКАЧЕНКО.
м. Бобриньця.

НАРОДЖЕННЯ

Ой, сміється цей
зімовий ранок,
Хоч іще й очей не
протирив,
Бо його крізь зоряний
серпанок
Новий громадянин
првітрав.
Він кричав, здавалося,
занадто,
Та не плач же — без
гарячих сліз...
Маму всі вітали
з «космонавтом».

Тато квіти в подарунок
ніс.
Цілий світ дивився
зором юним,
Сніг горів, неначе білий
шовк...
Це господар нашої
комуни
Цього ранку до життя
прийшов.
Борис ЛАЛІМЕНКО,
учень технічного учи-
лища № 2 м. Знамян-
ки.

ГУЦУЛЬСЬКА МЕЛОДІЯ.
Фото Г. ТАНСЬКОГО.

ВИДАТНИЙ український композитор Микола Віталійович Лисенко — це ціла епоха в історії української музичної культури. У своїй місії національного художника-митця він стоїть нарівні з Глінкою в Росії, Сметаною в Чехії.

В своїй творчості Лисенко узагальнив основні особливості української музичної мови і сформував найважливіші жанри національної музики, завдяки чому вона вийшла на широку дорогу і зайняла почесне місце в загальнолюдській культурі.

Навчатися музиці Микола почав з п'яти років і виявив незвичайні здібності. Він годинами підбирав на роялі на слух мелодії, дорослі неабияк дивувалися як дуже музикально, з технічною легкістю виконував він складні для його віку фортепіанні п'єси.

Десятирічним хлопчиком Лисенка повезли в Київ, де він вступив до чоловічого пансіону. Закінчив його блискуче. В 1855 році Микола продовжує навчання в гімназії в Харкові, посилено вивчає музику. В ці роки він захоплюється музикою великого польського композитора Шопена і стає одним з найкращих виконавців його творів у місті.

Кобзар української музики

(До 120-річчя з дня народження М. В. Лисенка)

Щире захоплення Миколи викликали твори Т. Шевченка, які згодом він майже всі поклав на музику. В історії музики таке явище досить рідкісне — геніальний народний поет викликає до життя творчість другого великого митця, що становить основу цілої національної музичної школи.

По закінченні Лейпцигської консерваторії Лисенко повертається до Києва і посідає місце викладача в музичній школі. Весь свій вільний час він присвячує творчості, а також пропаганді української музики, організовує хор, з якими виступає в Києві та інших містах і селах України.

Композитор створює музи-

Друзі!
НЕ ЗАБУДЬТЕ
ПЕРЕДПЛАТИТИ ГАЗЕТУ
«МОЛОДИЙ КОМУНАР»

Поспішайте передплатити вашу обласну молодіжну газету — передплата на II квартал триває до 28 березня 1962 року. Ви зможете передплатити «Молодий комунар» в усіх поштових відділеннях, у громадських уповноважених.

Передплатна ціна «Молодого комунара»: На 3 місяці — 72 копійки; До кінця року — 2 карбованці 16 копійок.

ТАРАСІВСЬКИЙ сільський клуб. Другий день йде тут судові засідання Вільшанського народного суду. Слухається справа керівника секти істинно-православних християн Дмитра Храновського. Ось вже близько трьох десятиків років не бере він участі в громадсько-корисній справі. За ним, по слизкій доріжці, пішли сини, пішли й онуки, яких, правда, небагато. Всього дев'ять сімей. Але більшою в оці гнобником на здоровому тілі, існують вони в хорошому, колгоспному селі Тарасівці.

В той час, як радянські

люди боронили край свій від гітлерівських загарбників, Дмитро Храновський дезертував з Червоної Армії. Прийшов в село і, прикриваючись своєю «набожністю», став вербувати до своєї «пастви» слабодухих. Прийшов час йти до школи сину Івану. Не пустив батько, бо, бачте, «в школі не навчають богу молитись».

І ось Іван Храновський виступає, як свідок. На кожне запитання судді Ліді Тимофіївни Чижової, прокурора Сергія Архиповича Хохлова він відповідає одним, заученими фразами: «Не йшов до школи через релігійні переконання».

«Не брав участі в голосуванні, бо віддав свій голос господу-богу»...

Меншому синові сектанта — Борисові всього чотир-

надцять років. В очах застиг жах. Він відповідає на запитання судді, а сам, як вовчеча, болзко озирється на передню лаву, де сидить батько. Не знав Борис радости, дитячих безтурботних днів. На обличчі цього підлітка ніколи ніхто не бачив усмішки. Він ні дити не був у школі. Жодного фільму за свої 14 років не подивився. Бо до клубу йти, бачте, гріх. Не має в селі у Бориса друзів: батьки заборонили водити дружбу з школярами, з дітьми колгоспників.

ДИТИНСТВО

ОДИН за одним проходять всі двадцять шість свідків по справі Храновського. Ось суду дає свідчення крапчик свинар артілі Сергій Линюк:

— Не бачив я, як вони моляться. Знаю тільки, що живуть, прикидаючись віцями, а самі по своему духу вовки. Років з п'ять тому вирізали лишки присадибної ділянки у Храновського. Наділили колгоспнику Іванові Моторчуку. То цей «святоша», який зараз сидить на лаві підсудних, кинувся з кулаками на жінку Моторчука. Двічі вдарив колгоспницю. Бачте, він оборив «свою землю». Де ж ти «воляко» був в той час, як треба було боронити Батьківщину? — з обуренням закінчує Сергій Линюк.

Суддя називає прізвище

свідка Дмитра Чабана. До залу заходить середній літ людина з порожнім лівим рукавом. «На фронті, певно, лишився руки», — подумують ті, хто не знає про трагічний епізод, що стався в Тарасівці влітку 1945 року.

А було це так... Йшло засідання сільради, на яке викликався за несплату податку сектант Хмельницький — найактивніший помічник главаря цієї жалюгідної купки фанатиків — Дмитра Храновського. На збори сектант не з'явився. Д. Чабана ще з одним колгоспником було послано за Хмельницьким. Прийшли. Постукали в двері. Назвали себе, сказали про мету при-

ходу. А сектант — звір, стрів їх пострілами із обріза. Вбив Дмитро на землю біля дверей. Кулі простріляли груди та розтрощили руку. Вилікували лікарі, а руки не вдалось врятувати. Отож і лишився інвалідом.

Розповідає про це суду Дмитро Чабан, а люди слухають і дивляться на сектанта такими очима, що, здається, камінь би заговорив. А він сидить, слухає ще й усміхається в бороду, а в очах бігають бісики:

«Мовляв, дивіться які ми, діти божі!»
— А за рахунок чого живуть сектанти? — запитує свідка прокурор Т. Хохлов.
— Пасуться в Ємилівському лісі. Так, так, пасуться. Не траву, звісно, їдять. А набирають щовесни в лісі ділянки землі. Садять там картоплю, кукурудзу. Податків же ніхто за цю землю не бере. Отож «святі та босі» (як їх звуть люди в селі) завжди з баршмом. Ще є в них одна стаття прибутку: ходять по селах, пропонують свої послуги. Тому хату вкрити, тому мур поставити. Звісно, за плату...
Один за одним виступають всі двадцять шість свідків і кожен викриває вовчу мораль сектантів.

Після перерви заходять члени суду. Всі встають. Не піднялися з стільців лише родичі, послідовники і онуки Храновського. Суддя оголошує вирок. Главар сектантів одержує по заслугі: 7 років ув'язнення та п'ять років заслання. Попереджено всіх тих, хто не працює, веде паразитичне життя, що коли вони не почнуть працювати, їх буде вислано. Храновського й його дружину позбавили батьківських прав і вирішено їх сина Бориса взяти на навчання в дитячу колонію. Останні слова судді покриває грим оплесків присутніх.

І. КОТОВСЬКИЙ, позаштатний кореспондент «Молодого комунара»
с. Тарасівка
Вільшанський район.

Редактор П. МАРЧЕНКО.

В КІНОТЕАТРАХ
МІСТА

КІНОТЕАТР «МИР». Широко-екранний кольоровий фільм «Тамтешній Жоао Карраль». Початок о 10 год. ранку, 12, 2 і 4 год. дня, 6, 8, 10 год. вечора.

КІНОТЕАТР «СІВАШЕЦЬ». «Солдати в цивільному одязі». Початок о 10 год. ранку, 12, 2, 4 год. дня, 6, 8, 10 год. вечора.

КІНОТЕАТР ІМЕНІ ДЗЕРЖИНСЬКОГО. «Обережно, бабусю». Початок о 9 год. 30 хв. ранку. «Колі дерева були великими». Початок об 11 год. 30 хв., 1 год. 30 хв., 3 год. 30 хв., 5 год. 30 хв. дня, 7 год. 30 хв., 9 год. 30 хв. вечора.

О. СМОЛЯНСЬКИЙ.

ПІШІТЬ!

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.

«Молодой коммунар» — орган Кіровоградського обласного комітета ЛКСМУ, г. Кіровоград.

ДЗВОНІТЬ!

Телефони редакції: редактора — 56-12, відповідального секретаря — 50-14, відділів — 50-24.

БК 00104.

Зам. № 1958. Т. 27.000.

ЗАКОДЬТЕ!

Редакція працює з 10 години ранку до 6 години вечора. Ми завжди раді бачити вас, друзі, в себе!

Кіровоградська обласна друкарня ім. Г. М. Димитрова